

S
ygn. akt: I C 1589/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2022 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Andrzej Antkiewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Kopczyńska

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2022 r. w Grudziądzu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko W. W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.010,68 zł (sześć tysięcy dziewięć złotych 68/100);

zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.220,69 zł (dwa tysiące dwieście dwadzieścia złotych 69/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1589/21

UZASADNIENIE

wyroku

(...) w W. domagał się zasądzenia od W. W. kwoty 6.010,68 zł oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu. Z pozwu wynikało, że dochodzone roszczenie stanowi wierzytelność z tytułu umowy o kartę kredytową zawartą przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powódki.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Zaprzeczył, aby zawarł z (...) umowę kredytu, o limit i kartę kredytową, zaprzeczył, aby podpisał umowę z tym bankiem i wniósł o zobowiązanie powoda do przedłożenia oryginału umowy. Zarzucił, że bank nie przedłożył harmonogramu umowy kredytowej. Kwestionował wypowiedzenie umowy i zarzucił, że podano w nim numer umowy, który nie wynika z umowy przedłożonej przez powoda. Z ostrożności procesowej zgłosił zarzut nieważności umowy pożyczki z uwagi na stosowanie przez pożyczkodawcę niedozwolonych klauzul umownych oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, naliczenie nienależnych opłat i prowizji oraz nieudowodnienie rzeczywiście poniesionych kosztów w związku z udzieleniem i obsługą pożyczki (k. 130-132v akt).

W piśmie z dnia 3 lutego 2022 r. powódka odniosła się do zarzutów pozwanego, przedkładając dodatkowe dokumenty dla wykazania zasadności i wysokości żądania (k. 139-239 akt). W dniu 9 maja 2022 r. powódka przedłożyła oryginał

umowy o kartę kredytową, zawartej z pozwanym (k. 256-257v akt). Pozwany nie kwestionował swojego podpisu na przedłożonym egzemplarzu oryginału umowy.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 maja 2007 r. W. W. zawarł z (...) w W. umowę kredytu na zakup aparatu fotograficznego marki S. za kwotę 1.699 zł, karty do tego aparatu i pokrowca. Równocześnie pozwany zawarł umowę o kartę kredytową M. E. i udzielenie kredytu odnawialnego w kwocie 1000 zł, na mocy której pozwany mógł wykorzystywać limit kredytu przy użyciu karty kredytowej. Za zawarcie umowy o limit i kartę kredytową pozwany nie musiał płacić żadnej prowizji. Opłata za pierwszy rok używania karty wyniosła 15 zł. W umowie zastrzeżono na rzecz banku opłatę za generowanie zestawienia operacji w kwocie 2 zł i opłatę za administrowanie limitem – 3 zł. Oprocentowanie limitu w dniu zawarcia umowy wynosiło 21,96 % w stosunku rocznym. Pozwany miał spłacać wykorzystany limit każdego 8 dnia miesiąca. Bank miał prawo wypowiedzieć umowę, jeżeli kredytobiorca nie spłaci limitu kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, z tym że wypowiedzenie powinno być poprzedzone wezwaniem do zapłaty zaległości w terminie 7 dni. W umowie zastrzeżono okres wypowiedzenia 30 dni od otrzymania oświadczenia o wypowiedzeniu na piśmie. Kredytobiorca był zobowiązany do spłaty zadłużenia najpóźniej w ostatnim dniu okresu wypowiedzenia. Umowa została podpisana przez W. W. czytelnym imieniem i nazwiskiem. Umowa została zawarta w hipermarkiecie (...) w G. w sklepie (...).

Dowód: umowa o kartę kredytową i limit kredytowy – k. 257-257v akt

W dniu 31 grudnia 2009 r. (...) połączył się z (...) Oddział w Polsce poprzez przejęcie przez tę ostatnią spółkę. W dniu 3 sierpnia 2015 roku (...) wstąpił we wszelkie prawa i obowiązki S. A. związane z działalnością oddziału tej spółki w Polsce. W dniu 31 maja 2016 r. nastąpiło połączenie (...) (spółka przejmująca) z (...) (spółka przejmowana). W ten sposób (...) stał się następcą prawnym banku, z którym pozwany podpisał umowę. W dniu 29 marca 2019 r. nastąpiła zmiana nazwy powoda na (...)

Dowody: odpisy z rejestru przedsiębiorców – k. 10-27 akt

Pozwany korzystał z limitu kredytowego na mocy umowy z dnia 12 maja 2007 r., wykonując transakcje gotówkowe i bezgotówkowe, np. w dniu 19 lutego 2008 r. dokonał zakupu kartą w sklepie (...). Bank zwiększył pozwanemu limit kredytowy do 7.000 zł i dostosował stopę odsetek do odsetek maksymalnych. Co miesiąc bank wystawił wyciąg z rachunku karty, w którym podawał całkowity limit na rachunku karty, dostępny limit, kwotę zadłużenia w rozbięciu na transakcje gotówkowe i bezgotówkowe, saldo zadłużenia z poprzedniego wyciągu, minimalną kwotę do spłaty, termin płatności, nr rachunku bankowego, na który należało dokonywać spłaty, kwotę dokonanej spłaty w okresie rozliczeniowym, naliczone odsetki umowne i karne oraz opłaty. Pozwany rozkładał czasem zadłużenie na raty. Spłacał różne kwoty na poczet zadłużenia, ostatnie wpłaty miały miejsce w dniach: 9 listopada 2020 r. w kwocie 52 zł i 12 kwietnia 2021 r. w kwocie 203,69 zł.

Dowody: historia rachunku klienta – k. 31-46v, 142-192v akt

wyciągi z rachunku karty – k. 193-234 akt

W kwietniu 2020 r. pozwany nie spłacił kwoty wymagalnej wraz z odsetkami w wysokości 431,95 zł. Z tego względu pismem z 27 kwietnia 2020 r. Bank monitował go o niezwłoczną spłatę. W dniu 1 września 2020 r. Bank wezwał pozwanego o spłatę wymagalnego zadłużenia w wysokości 1.700 zł, a w dniu 5 października 2020 r. przesłał ostateczne wezwanie do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy o korzystanie z karty kredytowej. Pismo z dnia 1 października 2020 r. pozwany odebrał w dniu 8 października 2020 r.

Dowody: wezwania do zapłaty – k. 235-237 akt

potwierdzenie odbioru – k. 238 akt

W piśmie z dnia 29 października 2020 r. powodowy bank wypowiedział pozwanemu umowę o korzystanie z karty kredytowej z terminem 2-miesięcznym od daty doręczenia pisma o wypowiedzeniu. Bank wskazał, że zadłużenie na dzień wypowiedzenia wynosi 5.599,96 zł. Pismo o wypowiedzeniu umowy doręczono pozwanemu 10 listopada 2020 r. Na dzień 26 maja 2021 r. wymagalne zadłużenie pozwanego wobec powódki wniosło 6.010,68 zł.

Dowody: wypowiedzenie umowy – k. 47 akt

potwierdzenie odbioru – k. 48 akt

wyciąg z ksiąg banku – k. 30 akt

Sąd zważył, co następuje:

Dokumenty przedłożone do pozwu zasługiwały na uwzględnienie, gdyż wzajemnie się uzupełniały i można było na ich podstawie odtworzyć klarowny stan faktyczny. Pozwany wprawdzie zaprzeczył na początku, aby zawarł z (...) umowę kredytu, o limit i kartę kredytową oraz aby podpisał umowę z tym bankiem i wniósł o zobowiązane powoda do przedłożenia oryginału umowy. Po przedłożeniu oryginału tej umowy nie kwestionował już jednak podpisu złożonego na oryginale umowy i mimo wezwania nie stawiał się na rozprawę, aby zweryfikować swój podpis. W tych okolicznościach i mając na uwadze to, że podpis na umowie kredytowej jest bardzo podobny do pisma pozwanego na pełnomocnictwie procesowym złożonym do akt, Sąd uznał, że pozwany podpisał i zawarł umowę z (...). Świadczą o tym również wpłaty na rachunek karty kredytowej dokonywane przez pozwanego, w tym z oznaczeniem prowadzonej działalności gospodarczej – (...) z siedzibą w M. (...).

W ocenie Sądu przedłożony przez powoda materiał dowodowy potwierdzał przytoczone przez niego okoliczności i uzasadniał przyjęcie, że zgłoszone w pozwie roszczenie zostało wykazane co do zasady i wysokości. Powód dołączył bowiem do pozwu wyciąg z ksiąg bankowych wraz z wezwaniem do zapłaty, które uprawdopodobniały okoliczności podane w pozwie. W obecnym stanie prawnym, wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1876 ze zm.), dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych nie ma mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym. Nie pozbawia to jednak tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności, mimo nowelizacji prawa bankowego dokonanej ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 777). Wyciąg z ksiąg bankowych nadal pozostaje dokumentem uprawniającym powoda do wystąpienia z pozwem w postępowaniu nakazowym (art. 485 § 3 k.p.c.). W swojej istocie wyciąg z ksiąg bankowych zawiera bowiem złożone w szczególnej formie oświadczenie wiedzy uprawnionych osób, dotyczące danych zaksięgowanych w księgach rachunkowych. Prowadzenie zaś tych ostatnich poddane jest zarówno regulacji ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości oraz rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków, jak i ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym. W rozpatrywanej sprawie wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 27 maja 2021 r., podpisany przez osoby upoważnione do reprezentowania Banku i opatrzony jego pieczęcią, w powiązaniu z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami w postaci dokumentów, tj. umową o limit kredytowy i kartę kredytową, historią rachunku karty kredytowej, wyciągami z tego rachunku, wypowiedzeniem umowy i wezwaniem do zapłaty wraz z dowodami ich doręczenia pozwanemu, przy jednoczesnym braku nie tylko jakichkolwiek dowodów przeciwnych, ale nawet poddających się weryfikacji twierdzeń pozwanego o faktach, pozwalał na wyprowadzenie jednoznacznych ustaleń faktycznych co do istnienia i wysokości dochodzonej pozwem wierzytelności. Wobec bezspornego faktu zawarcia przez pozwanego umowy o limit kredytowy z (...) - którego następcą prawnym jest powódka - i jej wypowiedzenia wobec braku spłat kwot minimalnych, to pozwanego obciążał obowiązek wykazania, że dokonał spłaty całej zaległości na rachunku kary i nie dał powodu do wypowiedzenia umowy, a zatem kwota żądana pozwem i wskazana w wyciągu z ksiąg bankowych jest nienależna. Bezspornie takiego dowodu pozwany nie przedstawił, zaś całokształt dowodów zaoferowanych przez stronę powodową dawał podstawy dla udzielenia ochrony prawnej powodowi.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Pozwany nie zwrócił częściowo kwoty wykorzystanego kredytu, zatem powinien ją zwrócić obecnie na rzecz powoda.

Zarzuty pozwanego zawarte w odpowiedzi na pozew okazały się chybione. Jeśli chodzi o zarzut, że bank nie przedłożył harmonogramu umowy kredytowej, zaznaczyć należy, że powódka nie dochodziła wierzytelności z umowy kredytowej, a z umowy o limit i kartę kredytową. Umowa z dnia 12 maja 2007 r. dotyczyła zarówno kredytu na zakup aparatu fotograficznego, jak i otwarcia dla pozwanego w banku linii kredytowej. Pozew dotyczył jednak tylko linii kredytowej w rachunku karty kredytowej. Pozwany kwestionował również wypowiedzenie umowy i zarzucił, że podano w nim numer umowy, który nie wynika z umowy przedłożonej przez powoda. Powód wyjaśnił to w piśmie z dnia 3 lutego 2022 r., wskazując, że w wypowiedzeniu podano nr systemowy karty kredytowej, a nie nr umowy kredytowej. Tłumaczenie to zasługiwało na uwzględnienie. Pozwany podniósł także zarzut nieważności umowy kredytowej z uwagi na stosowanie przez bank niedozwolonych klauzul umownych oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, naliczenie nienależnych opłat i prowizji oraz nieudowodnienie rzeczywiście poniesionych kosztów w związku z udzieleniem i obsługą pożyczki. W tym kontekście wskazać należy, że w umowie o limit kredytowy i kartę kredytową bank nie naliczył żadnej opłaty przygotowawczej (prowizji za udzielenie limitu), a pozwany zgodził się płacić niewielkie opłaty za zestawienia operacji na rachunku karty i za administrowanie limitem – łącznie 5 zł. Takie też opłaty bank naliczał pozwanemu przez cały okres trwania umowy, nie zwiększając ich wysokości. Sąd uznał, że zastrzeżenie tych opłat w umowie ze względu na ich niskie kwoty nie stanowiło niedozwolonych klauzul umownych i w świetle prawa bankowego było dopuszczalne, dlatego umowa z dnia 12 maja 2007 r. była ważna i wywoływała skutki prawne. Skoro pozwany nie wywiązywał się z tej umowy i nie płacił minimalnych kwot wymagalnych, wskazanych w wyciągach z rachunku karty kredytowej, to bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy i postawienia całego zadłużenia w stan wymagalności, po uprzednim wezwaniu do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy, co rzeczywiście miało miejsce.

Powód mógł żądać zapłaty odsetek umownych za korzystanie z kapitału kredytu w ramach linii kredytowej, albowiem pozwany w umowie zgodził się na naliczanie takich odsetek. Pozwany nie kwestionował zresztą wysokości naliczeń w zakresie odsetek wskazanych w poszczególnych wyciągach z rachunku karty.

Z tych względów orzeczono jak w punkcie 1 (pierwszym) sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. według zasady odpowiedzialności za wynik sprawy. Na koszty powoda składały się: opłata od pozwu - 400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego - 17 zł, opłata notarialna za poświadczenie odpisu pełnomocnictwa dla osoby, która złożyła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym – 3,69 zł i opłata na rzecz adwokata – 1.800 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie – Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.). Brak było podstaw do zasądzenia na rzecz powoda drugiej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego, albowiem w ocenie Sądu stronie należy się od przeciwnika zwrot jedynie jednej takiej opłaty. Ciężar ustanowienia dalszych pełnomocników procesowych poza jednym nie może być przerzucony na przeciwnika procesowego.